

Η ΚΙΡΚΗ

Σκέφτηκε πώς καλό ήταν νάβγαιν' έξω· άνοιξε λοιπόν τό ψυγειό
ξεκρέμασε τίς σάρκες της, τίς φόρεσε
κοιτάχτηκε λιγάκι στό φεγγάρι
πού ήταν κρεμασμένο εκεί στό έβγα της σπηλιάς
καί
κατηφορησε. — Ποῦ πάει;
— "Ερχεται νά σās ρίξει θελανίδια σύντροφοι!

ΟΠ' ΥΦΑΙΝΕ

Μιά παντανία σκεπάζει τόν τροχό τοῦ κάρου
μιά παντανία σάν κι αὐτές πού βλέπουμε ριγμένες πάνω στούς τροχαίους
νεκρούς
στήν άσφαλο Ἀθηνῶν - Κορίνθου. Ναι· παντανία, θά μπορούσε
νάταν κουρτίνα ενός σπιτιοῦ νά τή φουσκώνει
σάν έγκυο γυναίκα ό δροσερός κατεβατός νά τήν άνοίγει
σά·μιά φτερούγα νά τή σέρνει ώς τ' άστρα
πού κατεβάζει ή νύχτα άπ' τά βουνά· ενός σπιτιοῦ
μέ μιά γριά φωτιά πού θά ψιθύριζε
μέσα στή μαγική της μοναξιά ξορκίζοντας τή νύστα.
μ' άνάσες άπό θόρυβο φτερῶν πού θά ψιθύριζε,
λόγια πού λησμονήθηκαν μαζί μέ τή γιαγιά μας πού ήξερε
νά μās γιατρεύει άπό τό μάτι κι άπ' τό φίδι μά δέ μόρεσε
νά μās γιατρέψει άπ' τή μανία νά θέλουμε
νά τήνε άξιοποιήσουμε, πουλώντας την μαζί μέ τά χαλκώματα, μαζί
μέ τά παλιά ειδήσματα - εικονίσματα
καί μέ τό άργαλειό
όπ' ύφαινε τήν Πούλια τραγουδώντας — καρτερώντας
καί τόν Αύγερινό.